

तिपो लोपे विसर्गः । मिथु इति मिथ्यार्थेऽव्ययम् संहितायां दीर्घः । कीदृशः श-
मिता गृध्रः गृध्रतीति गृध्रः लुब्धः केवलं मांसग्रहणेऽहुः अत एवाविशस्ता न
विशेषेन शसति हिनस्ति अविशस्ता विशसने अकुशलः अत एवान्यथा (20.)
मा ह्दित् सम्यगवदानानि करोवित्यर्थः ॥ ४३ ॥

न वाऽऽतन्म्रियसे न रिष्यसि देवांश्च॥ इदेषि पथिभिः सुगेभिः ।

हरी ते युञ्जा पृषतीऽअभूतामुपास्याद्वाजी धुरि रासभस्य ॥ ४४ ॥

वै एवार्थे उ अवधारणे हे अथ त्वमेतन्नैव म्रियसे इतराश्चवन्मृतो न भवसि
देवत्वप्राप्तेर्वक्ष्यमाणत्वात् अत एव न रिष्यसि हिंस्यसे व्यर्थहिंसाया अभावात्
रिषतेर्यकि परस्मैपदमार्षम् । ननु प्रत्यक्षत्वे मरणमङ्गनाशश्च दृश्यते तर्हि कथमे-
वमुच्यते तत्राहुः सुष्ठु गम्यते यत्र ते सुगाः तैः सुगेभिः सुगैः साधुगमनैः पथिभि-
र्मार्गैः देवयानवृषैः देवान् इत् एषि देवानेव गहसि अथो युञ्जा मडुक्तिः । कथं
देवान्प्रति गमनम् तत्राहुः हे अथ ते तव हरी इन्द्राश्चौ युञ्जा युञ्जौ रथे युञ्जौ
अभूतां भविष्यतः आशंसायां भूतवच्चेति [पा० ३. ३. १३२.] भूतकालप्रयोगो भवि-
ष्यदर्थे । हरीऽइन्द्रस्येति यास्कः [निघ० १. १५.] । तथा पृषती मरुतां वाहनभूते
तव युञ्जौ अभूताम् पृषत्यो मरुतामिति यास्कः [निघ० १. १५.] । युङ्क्ते युञ्जौ
ऋविग्दधृगित्यादिना [पा० ३. २. ५१.] घिन् घिन्प्रत्ययस्य कुरिति [पा० ८. २. ६२.]
कुत्वम् युञ्जेरसमासे इति [पा० ७. १. ७१.] नुम् सुपां सुलुगिति [पा० ७. १. ३१.] वि-
भक्तेरात्वम् । किं च रासभस्याश्विवाहनस्य धुरि अश्विवाहनस्थाने वाजी कश्चि-
दश्वः उपास्यात् उपस्थास्यति । देवत्वं प्राप्तस्य तव वहनाय इन्द्रादयो निजवा-
हनानि प्रेषयिष्यन्तीति भावः यदा तत्तदेवभावं प्राप्तं त्वं तानि-तानि वाहनानि
वक्ष्यन्तीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

सुगव्यं नो वाजी स्वश्व्यं पुष्टः पुत्रांश्च॥ उत विश्वापुषं रयिम् ।

अनागास्त्वं नोऽअदितिः कृणोतु क्षत्रं नोऽअश्वो वनतां हविष्मान् ॥ ४५ ॥

इदानीं याज्या क्रियते । वाजी देवत्वं प्राप्तोऽश्वः नोऽस्माकं सुगव्यं शोभनं गो-